

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 23To/110/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3614010228
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 01. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ondrej Samaš
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3614010228.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ondreja Samaša a sudcov JUDr. Františka Kováča a JUDr. Patrika Príbelského, PhD. na verejnom zasadnutí konanom dňa 18. januára 2016 prejednal odvolanie obžalovaného

F. O.,

nar. XX.XX.XXXX v X., trvale bytom C., Q. cesta XXX/XX, t.č. vo výkone trestu odňatia slobody v Ústave na výkon trestu odňatia slobody llava, na verejnom zasadnutí prítomného,

ktoré podal proti rozsudku Okresného súdu Partizánske, sp.zn. 2T/147/2014 zo dňa 26. augusta 2015 a takto

r o z h o d o l :

Podľa § 319 Tr.por. sa odvolanie obžalovaného zamietá, pretože nie je dôvodné.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom súdu prvého stupňa bol obžalovaný F. O. uznaný vinným v bode 1/ a 2/ z pokračovacieho prečinu násilia proti skupine obyvateľov podľa § 359 ods. 1, 2 písm. b/ Tr.zák. s poukazom na § 138 písm. a/ Tr.zák., pretože 1/ dňa 28.09.2013 v presne nezistenom čase, pravdepodobne okolo 19.00 hod sa v obci C. na ul. Q. cesta XXX vyhrážal zabitím J. O., X. O., P. O. a L. O., pričom L. O. sa vyhrážal zastrelením a podpálením jeho firmy, J. O. sa vulgárne vyhrážal sexuálnym zneužitím a zastrelením a tieto vyhrážky smrťou adresoval všetkým poškodeným v ruke držiac krátku zbraň čiernej farby, pričom toto konanie obvineného vzbudilo u J. O., L. O., X. O. a P. O. dôvodnú obavu o ich život a zdravie; 2/ dňa 29.09.2013 v čase o 13.00 hod. prišiel obvinený F. O. v obci C. na ul. Q. cesta pred bránou rodinného domu č. XXX/XX, kde sa vyhrážal zabitím J. O., X. O. a P. O. a tieto vyhrážky smrťou adresoval všetkým poškodeným s presne nezistenou krátkou zbraňou čiernej farby, ktorú držal v ruke a mieril ňou na poškodených, pričom toto konanie obvineného vzbudilo u J. O., X. O. a P. O. dôvodnú obavu o ich život a zdravie. V bode 3/ bol uznaný vinným z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr.zák., pretože 3/ dňa 09.01.2014 v čase o 22.30 hod. prišiel obvinený F. O. v obci C. na ul. Q. cesta pred rodinný dom č. XXX/XX, kde sa vulgárne vyhrážal zabitím J. O., pričom toto konanie obvineného vzbudilo u J. O. dôvodnú obavu o jej život a zdravie.

Bol za to odsúdený podľa § 359 ods. 2 Tr.zák. s použitím §§ 42 ods. 1, 41 ods. 1, 38 ods. 4, 37 písm. h/, m/ Tr.zák. k súhrnnému trestu odňatia slobody na 16 mesiacov nepodmienečne, pre výkon ktorého trestu bol podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr.zák. zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Tr.zák. súd zároveň zrušil výrok o treste odňatia slobody uloženom obžalovanému rozsudkom Okresného súdu Partizánske, sp.zn. 2T/145/2014 zo dňa 3.8.2014, právoplatným dňa 28.1.2015, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie obžalovaný, ktoré prostredníctvom svojho obhajcu zhlásil do zápisnice o hlavnom pojednávaní ihneď po vyhlásení rozsudku. Následne obhajca odvolanie písomne odôvodnil. Súd prvého stupňa podľa názoru obhajcu nesprávne vyhodnotil skutkový stav, pričom vychádzal z výpovedí svedkov, ktoré nemožno považovať za objektívne. Podľa názoru obhajcu vo vzťahu ku všetkým trom skutkom bolo v priebehu dokazovania poukázané na celú radu dôkazov, ktoré preukazujú nevinu obžalovaného. Vo vzťahu ku skutku č. 1/ sú to rozpory medzi výpoveďami policajtov a poškodených. Vo vzťahu ku skutku č. 2/ je to zdravotná dokumentácia, z ktorej vyplýva, že obžalovaný sa tohto skutku nemohol dopustiť. Napokon vo vzťahu ku skutku č. 3/ je to skutočnosť, že v inkriminovanom čase sa nenachádzal v obci C.. K výroku o treste obhajca namietal, že obžalovanému mal byť za 4 trestné činy uložený v jednom konaní súhrnný, úhrnný alebo ďalší trest. Napokon obhajca ponechal na zváženie odvolaciemu súdu, či bolo v súlade s Trestným poriadkom, keď súd prvého stupňa podstatne inak posúdil skutkový stav uvedený v obžalobe, čím bolo obžalovanému upreté právo urobiť vo vzťahu k právnej kvalifikácii uvedenej v napadnutom rozsudku vyhlásenie podľa § 257 Tr.por. Obhajca navrhol zrušiť napadnutý rozsudok s tým, aby odvolací súd obžalovaného spod obžaloby oslobodil.

Na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní navrhla prokurátorka krajskej prokuratúry odvolanie obžalovaného zamietnuť podľa § 319 Tr.por. ako nedôvodné. Obhajca navrhol zrušiť prvostupňový rozsudok s tým, aby odvolací súd sám vo veci rozhodol tak, že obžalovaného spod obžaloby oslobodí.

Odvolací súd podľa § 317 ods. 1 Tr.por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré týmto výrokom predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

K vytýkanej chybe týkajúcej sa procesného postupu súdu prvého stupňa vo vzťahu k popretiu práva obžalovaného urobiť vyhlásenie podľa § 257 Tr.por., uvádza senát odvolacieho súdu nasledovné. Obžalovaný sa sám „zbavil“ možnosti urobiť na hlavnom pojednávaní po prednesení obžaloby vyhlásenie podľa § 257 Tr.por., pretože dňa 27.4.2015 bolo vo veci vykonané hlavné pojednávanie v neprítomnosti obžalovaného F. O., ktorý o konanie hlavného pojednávania v jeho neprítomnosti písomne sám požiadal. Dňa 27.4.2015 sa teda začalo hlavné pojednávanie v neprítomnosti obžalovaného (§ 252 ods. 3 Tr.por.), ale v prítomnosti obhajcu obžalovaného. Obhajca pritom vyhlásenie podľa § 257 Tr.por. (o vine, či nevine) za obžalovaného sám urobiť nemôže. Navyše z rozsudku súdu prvého stupňa nevyplýva, že by skutkové zistenia a použitá právna kvalifikácia boli odlišné od obžaloby. (Tu zrejme mal na mysli obhajca inú trestnú vec obžalovaného F. O. vedenú na Okresnom súde Partizánske pod sp.zn. 2T/160/2014 a na Krajskom súde v Trenčíne pod sp.zn. 23To/111/2015 - odvolacie konanie.)

Ďalej vo vzťahu k namietaným skutkovým zisteniam súdu prvého stupňa, senát odvolacieho súdu uvádza nasledovné. S názorom obhajcu tu možno v zásade súhlasiť len v tom, že v predmetnej veci proti sebe stoja pomerne veľké dve skupiny dôkazov, najmä výsluchy osôb, pričom navyše obidve skupiny týchto osôb sú aj vo vzájomnom príbuzenskom pomere (súrodenci, sesternice, bratrance, družka). Navyše v predmetnej veci išlo o „spor“ dvoch proti sebe stojacich „rodín“, z ktorých jedna skupina obžalovaného usvedčovala a druhá skupina obžalovaného ospravedlňovala.

Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia jednak podrobne popísal výsledky dokazovania na hlavnom pojednávaní a následne podrobne popísal svoje skutkové úvahy, vrátane hodnotenia vierohodnosti vykonaných dôkazov, najmä výsluchov osôb (obžalovaný, poškodení, svedkovia) ako v jednotlivosti, tak aj v súhrne. Súd prvého stupňa pri hodnotení vierohodnosti obrany obžalovaného vychádzal z dôkazov, ktoré túto vyvracajú. Prítom správne vychádzal najmä z výpovedí „nestranných svedkov“ nepatriacich do vyššie uvedených rodinných skupín. Obranu obžalovaného, že nemal zbraň a ani sa s ňou nevyhrážal, vyvrátil svedok G. V., ktorý svojím vozidlom inak vozil obžalovaného a pohyboval sa v jeho blízkosti. Navyše o zbrani a vyhrážkach ňou hovorili poškodení aj príslušníkom PZ, ktorí prišli na miesto činu ešte počas konfliktu. Vo vzťahu ku skutku č. 3/ súd prvého stupňa aj tu správne poukázal na vyvrátenie obrany obžalovaného, keď svedok Q. F. výslovne uviedol, že obžalovaný dňa

9.1.2014 nezotrval do večerných hodín v Partizánskom na oslavách jeho narodenín. Svedok uviedol, že obžalovaný tam bol v popoludňajších hodinách, zagratuloval mu a odišiel preč. Skutok č. 3/ dňa 9.1.2014 sa pritom stal o 22.30 hod.

Takéto jednoznačné vyvrátenie obrany obžalovaného umožnilo urobiť súdu záver, že obžalovaný sa takto nepravdivo (obžalovaný môže klamať) chcel vyhnúť trestnej zodpovednosti. Súčasne súd prvého stupňa správne poukázal na to, že v usvedčujúcich dôkazoch nie sú také rozpory, ktoré by tieto dôkazy robili nevierohodné.

Výrok o vine obžalovaného v bode 1/ a 2/ ako pokračovací prečin násilia proti skupine obyvateľov podľa § 359 ods. 1, 2 písm. b/ Tr.zák. je správny, pretože obžalovaný sa so zbraňou vyhrážal smrťou skupine obyvateľov. V bode 3/ sa obžalovaný F. O. vyhrážal smrťou J. O. takým spôsobom, že to mohlo vzbudiť u nej dôvodnú obavu, preto aj výrok o vine pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr.zák. je správny.

Pokiaľ sa obhajca domáhal vo vzťahu k trestu uložiť za všetky súdne stíhané trestné činy jeden súhrnný trest, ani s týmto sa odvolací súd nestotožnil. Ani za situácie, kedy by sa proti obžalovanému F. O. viedlo na súde jedno trestné stíhanie (trestná vec Okresného súdu Partizánske, sp.zn. 2T/147/2014 a 2T/160/2014) nebolo by možné uložiť obžalovanému jeden súhrnný trest, ale museli by mu byť uložené dva súhrnné tresty. V prejednávannej trestnej veci sa totiž obžalovaný dopustil trestnej činnosti v dňoch 28.9.2013 až 9.1.2014 a vo veci Okresného súdu Partizánske pod sp.zn. 2T/145/2014 sa trestnej činnosti dopustil dňa 3.7.2014. Vo vzťahu k týmto trestným činom bol uložený súhrnný trest podľa §§ 41 a 42 Tr.zák. správne.

Avšak vo veci Okresného súdu Partizánske, sp.zn. 2T/160/2014 sa obžalovaný dopustil trestnej činnosti dňa 14.11.2011, pričom vo veci Okresného súdu Partizánske, sp.zn. 2T/100/2013 bol obžalovanému doručený trestný rozkaz dňa 13.8.2013 za trestný čin spáchaný v novembri a decembri 2011. Aj za tieto trestné činy bol zatiaľ nepravoplatne obžalovanému uložený súhrnný trest.

Doručenie trestného rozkazu obžalovanému dňa 13.8.2013 však bolo tým momentom, ktorý bránil súdu uložiť obžalovanému za všetky trestné činy jeden súhrnný trest, ale prichádzalo do úvahy uloženie dvoch súhrnných trestov.

Odvolací súd pritom považoval uložený nepodmienečný trest za zákonný a primeraný a v súlade so zákonnými ustanoveniami Trestného zákona, ktoré súd uviedol vo výroku rozsudku.

Z takto rozvedených dôvodov rozhodol odvolací súd tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti toho uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.